treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 436 | Barcelona, 1 de març de 1.976 | Preu: 10 pessetes

EDITORIAL

El viatge del rei i la resposta catalana

Cal suposar que, des de la seva proclamació, el Rei tenia programat visitar les "províncies" catalanes. Però és un fet que el viatge de Juan Carlos a Catalunya va sorprendre tothom. Algun periodista l'ha qualificat d'inesperat. I tot indica que les dates d'aquest viatge foren avançades per "raons imprevistes".

No cal pas ser més viu que una mostela per endevinar que entre aquestes "raons imprevistes" hi ha l'intent governamental de calmar l'anomenat "desafiament català", és a dir, les poderoses lluites obreres i populars que s'es devenen a Catalunya des de mitjan desembre, la progressiva aparició a la llum dels partits polítics i l'ofensiva de l'oposició, que va assolir el seu punt culminant amb les grans manifestacions de Barcelona els dies 1 i 8 de febrer, aquesta darrera convocada per l'Assemblea de Catalunya per exigir "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia".

Els mots llegits en català per Juan Carlos en el seu discurs al Saló del Tinell barceloní, la comissió per a l'estudi d'un règim administratiu especial per a Catalunya i la inscripció de noms catalans al Registre Civil, que és tota l'aportació del viatge, s'han de considerar, per tant, concessions defensives del Govern a la lluita obrera i popular, al "desafiament català".

Cal dir que, tot i que aquests gests i mesures no satisfacin cap de les reivindicacions essencials de Catalunya, alegra constatar que el rei de la Monarquia del Movimiento i els seus principals ministres, brots d'en Franco i administradors del seu llegat polític, ja no fan servir amb nosaltres el llenguatge ni l'estil típics del franquisme ("hable usted en la lengua del imperio"), sinó que recorren a l'afalac i a les prometences i fins ens "atorguen" alguna concessió.

(passa a la pàgina 2)

SABADELL

Preludi d'acció democràtica nacional

La ciutat de Sabadell ha viscut una vaga general extraordinària. La classe obrera i tot el poble han donat una lliçó de força serena i unitat com mai no s'havia vist des de la guerra.

Les manifestacions, primer per la dimissió del consistori i després entorn de la vaga dels mestres, convergint el dia 19 amb la mobilització obrera de la llana, la construcció, el metall i altres rams, foren reprimides amb gran brutalitat. Les forces especials antidisturbis -que comprenen, segons sembla, ex-legionaris que han suscitat amb el seu salvatgisme la repulsa fins i tot de la pròpia Policia Armada de Sabadell (es parla de 23 policies arrestats per aquest motiu)- van invadir la ciutat en nombre aclaparador sembrant el desordre i el caos i deixant dotzenes de ferits, alguns d'ells gravíssims, com MANUEL RODRIGUEZ i el noi de 16 anys ANGEL REDONDO, que ha perdut un ull i es troba en perill de quedar totalment cec. També van produir desperfectes a nombrosos bars i botigues.

Indignació general

Tot això, que va desbordar els límits de qualsevol previsió, va deixar la ciutat indignada, sobre tot quan es va saber que els ferits, fins i tot els més greus, havien passat a més a més a disposició del Jutjat d'Ordre Públic.

El dia 20 els metges no garanteixen la vida de Manuel Rodríguez, secretari del jurat d'"Unidad Hermética", ferit per la policia. De bon matí, paren els treballadors d'aquesta empresa i es constitueixen en assemblea permanent. Surten piquets d'obrers cap a les altres empreses. Paren Asea/Ces, Brown Boveri i altres. Es multipliquen els piquets; visiten fins a 200 empreses. Avança la convicció que cal anar a la vaga general. Això es concreta en una assemblea de CC.OO. amb 500 assistents, diumenge 22: DILLUNS, A LA VAGA GENERAL!

(passa a la pàgina 2)

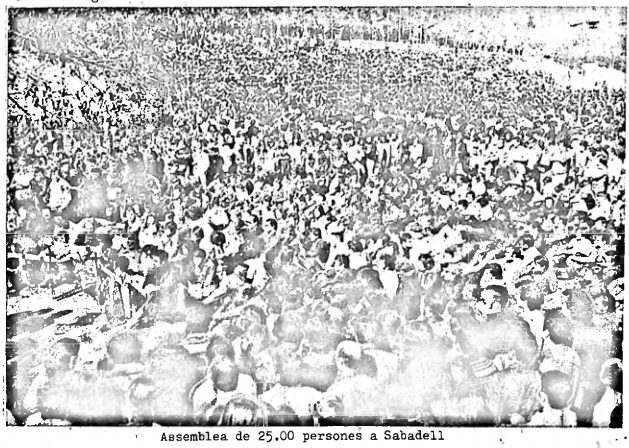

Assemblea de 25.00 persones a Sabadell

EDITORIAL (continuació)

Però aquest canvi de mètodes no pot pas enganyar més que als qui volen ser enganyats, i no ha proporcionat als seus promotors grans resultats. Mentre Juan Carlos llegia al Pinell frases ditiràmbiques sobre Catalunya i els catalans, els funcionaris municipals barcelonins, compresos bombers i guàrdies urbans, feien vaga i es manifestaven davant de l'Ajuntament en defensa de les seves reivindicacions professionals i per la dimissió d'en Viola; a Tarragona continuava la vaga general de la construcció, d'àmbit "provincial", que ha durat 16 dies; a diverses ciutats catalanes s'iniciava la vaga d'ensenyants que encara dura; i a tot Catalunya s'estenia i afermava el clamor per l'amnistia i per les llibertats polítiques i nacionals.

La premsa ha ressenyat que el Rei va entrar a Barcelona enmig de la indiferència general i que la manifestació "de suport al Rei i homenatge a la memòria de Franco", convocada pel búnquer barceloní amb gran luxe de propaganda, no va aplegar a la plaça de Sant Jaume més que dues mil persones, a tot estirar. Només les manifestacions organitzades per les autoritats de Lleida, Tarragona i Girona, al vell estil feixista, aconseguiren reunir masses importants. Però els manifestants hi van exhibir pancartes amb consignes com "Amnistia", "Treball per a tothom i seguretat en la feina", "Preus agraris rendibles", etc., etc.

El pretès catalanisme oberturista de Juan Carlos va descobrir la seva falsedat en el fet d'ordenar el Govern mesures tan despòtiques i arbitràries com la militarització dels bombers i de la Guàrdia Urbana de Barcelona, la brutal repressió de manifestants pacífics a Barcelona i Sabadell, que es varen saldar amb un nombre important de ferits, o la prohibició de nombrosos actes públics a ciutats i pobles de les quatre "provincies" catalanes.

Les grans vagues iniciades a Terrassa i Sabadell el mateix dia de la sortida del Rei; la prolongació de les vagues de mestres i funcionaris, que encara duren; la vaga unànime dels treballadors de la Construcció a la "província" de Barcelona, que ha acabat suara amb un gran triomf dels treballadors ; i, sobretot, l'aixecament cívic del poble de Sabadell durant la darrera setmana contra les brutalitats policíaques, per la llibertat dels detinguts, per un Ajuntament democràtic, per l'amnistia i els drets humans fonamentals -que mostra nítidament com es va endavant cap a l'Acció Democràtica Nacional de Catalunya-, són fets que permeten afirmar que l'intent governamental de fer servir el Rei com apagafocs per al "desafiament català", va fracassar del tot a nivell de masses.

Alguns representants de sectors de la gran burgesia, com els dirigents del Club Catalònia i -naturalment- els Samaranchs, Violes i altres "franquistes de tota la vida", van saludar tanmateix els discursos del Rei i les mesures del Govern com si fossin "or de llei".

Això adverteix que no es pot descartar el perill que alguns grans capitalistes catalans intentin aliar-se amb els oligarques centralistes espanyols -representats avui pel govern Arias-Fraga- per tal d'impedir la restauració de l'Estatut d'Autonomia de 1.932 i privar el poble català de la possibilitat d'exercir la seva sobirania.

Tampoc no podem excloure que algun trànsfuga de l'oposició s'estimi més passar-se a l'altre camp que no participar en un procés democràtic en el qual la classe obrera està jugant un paper principal.

En aquest terreny crida l'atenció l'article de Baltasar Porcel, aparegut a "Destino" del 26 de febrer, on es diu que "... la Monarquia ha anat guanyant popularitat mentre que l'oposició es desinflava..."; que "...la majoria de la gent rebutja la ruptura... i accepta tranquil.lament la Monarquia..."; que "...ha interessat més que, per exemple, es puguin inscriure en català els noms propis al Registre Civil, que no pas aquesta amnistia -imprescindible i no negociable- que no arriba".

En Porcel assegura que les actuals vagues no van contra el sistema, ja que són "...primordialment laborals i només mínimament polítiques". I tot seguit ridiculitza en Camacho -al qual ja es va fer un atac traïdorenc al número anterior de "Destino"- per acabar afirmant que "... caldria abandonar d'un cop la mitologia de l'acció conjunta, de la unitat de l'oposició".

Aquestes opinions són inquietants no tant per venir d'un escriptor de l'oposició la versatilitat del qual es prou coneguda, sinó per aparèixer en una revista lligada a un grup polític que forma part del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya, revista de la qual en Porcel és Director-Gerent.

Les ensenyances del passat són prou alliçonadores com per aconsellar prudència als catalans que, per egoisme de classe, per temor a la classe obrera i a les forces populars o per altres motius se senten decantats a pactar amb els enemics de Catalunya, que no són pas -evidentment- els altres pobles d'Espanya sinó les minories oligàrquiques dominants i els polítics del búnquer.

La combativitat i la consciència política que la classe obrera i les masses populars en general estan mostrant aquests dies a Catalunya, auguren, però, que la unitat de l'oposició i la lluita de les masses es mantindran i afermaran fins a imposar la ruptura i la instauració d'un Govern Provisional de la Generalitat que faran possible que el poble català assumeixi la direcció del seu propi destí.

SABADELL (continuació)

L'avantguarda obrera comprén que la vaga només serà efectiva si es pot guanyar els principals líders obrers, començant pels presidents i vicepresidents d'UTT.

La vaga esdevé general

A mig matí de dilluns són més de 150 les empreses parades, entre elles totes les més grans. A la tarda, a partir d'una assemblea de la Construcció a Can Oriac, es produeix una manifestació que de mil passa a 4.000 persones. En arribar a la Pl. Marcet, la policia carrega violentament malgrat l'esforç de diàleg dels manifestants. Els comerços tanquen les portes a tota la part Nord de la ciutat i comencen a fer-ho al propi centre.

El dimarts 24 la vaga s'estén encara més. Més de 2.000 persones, la majoria enllaços,es concentren a Sindicats. Són elegits 15 homes representatius dels diversos rams, sobretot enllaços, que formen la Comissió Inter-rams. Com que comencen d'haver-hi detinguts, es defineixen els objectius següents: Ni un detingut, ni un represaliat ni despatxat, que abandonin Sabadell les forces especials antidisturbis. Uns objectius obertament antirepressius, polítics.

La vaga afecta ja unes 300 empreses. A la tarda es concentren milers a Sindicats.Uns 3.000 es reuneixen a dintre. Comença a viure's realment un clima de vaga general. Les primeres gestions de la Comissió dels 15 són d'anar a parlamentar amb la policia i l'ajuntament. S'anuncia que el Governador Civil accepta una entrevista per a l'endemà. Hi aniran 3 membres de la Comissió, 3 presidents d'UTT i l'alcalde.

Dimecres la vaga és general. La paralització dels autobusos fa culminar el clima de vaga total. Unes 10.000 persones es concentren; ja no són només obrers. Es negocia amb l'Ajuntament per obtenir un local gran, i s'aconsegueix el Pavelló dels Esports. Durant hores es manté la concentració. Es llegeixen innombrables salutacions i adhesions. López Bulla, de la Comissió Obrera Nacional, llegeix la dels familiars de Josep Moix, que rep una ovació enorme.

Més de 25.000 reunits

Mentrestant, s'ha negociat amb la patronal, que s'ha compromès a no despatxar ni sancionar ningú. Dijous 26 les juntes de la Cambra de Comerç i del Gremi de Fabricants són convocades pel Governador Civil, a qui plantegen que els treballadors poden tornar al treball si no hi ha detinguts i si són retirades les brigades antidisturbis.

Dijous els autobusos tornen a circular però ès posen en vaga forners i escombriaires. El tancament de botigues és quasi total. L'acció s'estén a Sant Quirze, Castellar, Polinyà, Santa Maria de Barberà, Sentmenat, Mollet, Sant Cugat, Cerdanyola.

S'aconsegueix que l'alcalde cedeixi les pistes d'atletisme, amb ús dels al-

(passa a la pàgina 3)

La Construcció trenca el sostre salarial

Divendres 27 al matí. Un dirigent de les Comissions Obreres ens dóna una primícia informativa: durant les negociacions, que han durat fins a les 5 de la matinada del dia 27, els treballadors han aconseguit un acord salarial per dos anys revisable cada 6 mesos, amb 19.000 ptes. per al peó! Una victòria rodona, una manifestació impressionant de la força immensa del moviment obrer de la Construcció, que ha protagonitzat jornades d'intensa combativitat a les obres i al carrer.

-Els empresaris no han acceptat la reivindicació de passar a fix als 15 dies, la més difícil d'aconseguir -ens diu el company de CC.OO.- però la victòria és impressionant. La patronal ha hagut de cedir a una vaga quasi del 100 per 100 a la "província" de Barcelona que ha durat 10 dies i ha coincidit, no en un mateix dia però si en el terme de poc més d'un mes, amb vagues quasi generals a Madrid, Valladolid, València i altres centres importants de l'estat. A diferència del juliol, ara els negociadors empresarials no eren petits patrons, sinó grans empresaris, més sensibles a la generalització de la lluita i en millors condicions econòmiques per cedir.

-Sembla que un dels trets originals d'aquesta vaga és això dels delegats d'obra. Què ens en pots dir?

-De fet ja foren elegits delegats d'obra el juliol passat. Però ara, seguint l'orientació de la Comissió dels 23, s'han elegit a molts més llocs, a quasi tot arreu. Els delegats, les assemblees de delegats i enllaços a Barcelona i les assemblees locals han estat la clau d'aquesta vaga. Els piquets han jugat un paper menor. L'acció ha sorgit sovint de dintre mateix de les obres. No han calgut massa explicacions per convèncer els treballadors.

-Què hi ha d'aquest conflicte entre assemblees generals i assemblees de delegats del qual s'ha parlat?

-Les assemblees realment representatives i decisòries han estat les dels matins a la CNS, Santa Maria del Mar o la Catedral, amb tres o quatre mil persones o més (entre delegats d'obra, enllaços i altres treballadors). Les assemblees de la tarda, previstes només per als delegats, han estat instrumentalitzades per grups polítics minoritaris que han intentat oposar-les a les del matí i acreditar-les com a més representatives per tal de guanyar-se una audiència entre els obrers. Però de fet les assemblees de la tarda no han reunit mai més de 2 a 300 persones; han estat, així, molt menys representatives que les del matí, on hi havia molts més delegats. Molts, moltíssims delegats i enllaços no hi anaven perquè al matí ja s'havia discutit i pres decisions.

-Com havíeu treballat, les CC.OO., de cara a aquest conflicte?

-Durant molt de temps, les CC.OO. han vingut impulsant una assemblea setmanal a sindicats, assemblees a les obres per discutir els documents de la Comissió dels 23, assemblees de càrrecs sindicals, esforços per comprometre la UTT, repartiment dels documents dels 23, etc. La vaga fou convocada per al 17 com a culminació d'aquest procés. Tant la vaga com les manifestacions han vingut creixent fins a culminar en la concentració de 30.000 obrers a Via Laietana la tarda del dia 26. La repressió ha estat brutal, però els manifestants no s'han deixat intimidar.

-Vols afegir res més?

-La situació reclama l'avenç decidit cap al reconeixement legal del dret de vaga i de manifestació, de tots els drets democràtics. El moviment obrer és cada vegada més conscient. Es polititza. D'altra banda, vull dir que aquesta victòria salarial esclatant de la Construcció de Barcelona, que trenca el sostre salarial el mateix dia que Villar Mir parlava a la televisió, repercutirà immediatament sobre les altres "províncies" catalanes. Blanes ja ha anat a la vaga, que es pot estendre a tot Girona. A Lleida ja es mouen. I a Tarragona pot estimular la represa d'una gran vaga que no ha fet més que ajornar-se.

Després de feta l'entrevista hem sabut que la vaga s'ha estès, efectivament, a Girona. A les assemblees locals del Baix Llobregat, Terrassa, Mataró i altres indrets els obrers decidiren, dissabte dia 28, la reincorporació a partir de dilluns. No tot ha estat assolit, i a més hi ha detinguts i despatxats. Caldrà replantejar, al moment oportú, les qüestions no resoltes. Però ara es podrà fer sobre la sòlida base d'una primera gran victòria.

Una de les manifestacions dels obrers de la construcció per Barcelona.

SABADELL (ve de la pàgina 2)

taveus, on s'arriben a concentrar més de 25.000 persones aquella tarda. Es llegeixen més adhesions. Desfilen treballadors amb pancartes, en roba de treball. Grups de joves canten. Hi ha clima de festa. A mitja tarda arriba la notícia que 8 dels 11 estan en llibertat.

Els 8 alliberats arriben a les pistes enmig d'una apoteosi. Hi ha la promesa formal que seran alliberats els 3 altres i és acceptada la proposta de tornar a la feina l'endemà, perquè el que s'ha aconseguit és ja importantíssim. Ahir diumenge, però, no estaven en cara alliberats els 3, i a aquest motiu de malestar i tensió cal afegir que 2 altres detinguts han passat a jurisdicció militar.

Sabadell ha viscut una experiència extraordinària, una vaga general política de tot el poble que és preludi i exemple per anar a l'acció democràtica nacional que ens donarà la llibertat. Ha estat una vaga activa, en què els vaguistes no s'han acontentat de parar la feina, sinó que han sortit al carrer, han ocupat el carrer, han imposat la seva presència massiva; en què han participat els diversos sectors ciutadans; en que l'empresariat ha actuat com a mediador entre el moviment de masses i l'autoritat governativa; en què s'ha avançat en la constitució d'un organisme de coordinació i direcció de la lluita, representatiu.

La vaga ha imposat un retrocés de la repressió i una presència extremament forta del moviment popular en l'escenari polític. I ha aconseguit altres coses no menys importants, com és que tothom parlés de política i es veiés obligat a definir-se, a prendre posició davant dels esdeveniments, i que tothom visqués una experiència de lluita difícil d'oblidar.

LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Combatre la llibertat d'expressió, la veracitat informativa, ha estat una constant del franquisme. Sota aquest règim, els periodistes han hagut de cantar el dictador i els seus ambients de nepotisme, vegetar en l'ostracisme o lluitar contra el sistema amb tots els riscos personals i professionals que se'n desprenen. Sectors molt amplis de la professió han vingut optant gradualment per aquesta via, fins al punt que avui el periodisme ofereix una aportació decisiva a la lluita democràtica i un panorama de qualitat professional inestimable.

La repressió franquista, no acontentant-se del segrest de publicacions o de les llistes negres,ha colpejat darrerament diversos periodistes: Francisco Villagrán, director d'"El Correo de Andalucía", per haver informat del desembarcament de mercenaris a Rota, o Huertas Claveria, García Herrera i Vázquez Prada entorn de casos en què està en joc el secret professional i la clàusula de consciència.

El secret professional del periodista no està regulat, tal com és norma als països democràtics. Els tribunals poden processar el periodista si es nega a fer de confident. I ho han fet. Les forces del búnker pretenen fer de certa premsa,i de certa periodistes,víctimes expiatòries dels seus inútils esforços per aturar l'accelerada allau democràtica que avença. Per això cal que tothom, que totes les forces democràtiques es facin solidàries d'uns homes que defensen un valor bàsic per a la democràcia i el socialisme: la llibertat d'expressió en totes les seves vessants.

Els periodistes de Madrid, a través de l'Associació de la Premsa, van decidir per majoria anar a la vaga per la llibertat de Vázquez Prada, detingut amb motiu del procés dels militars demòcrates. La vaga, que va rebre el suport dels periodistes de Barcelona, no fou efectiva per l'actitud de certes empreses -i particularment per "Cambio 16", que ho ha justificat en un editorial lamentable- i altres raons que no entrarem a analitzar aquí. I després, a l'assemblea de la Federació d'Associacions de la Premsa de Sant Sebastià,s'ha aprovat que sigui modificat el text del decret del 13-4-1957 regulador de l'Estatut de la Professió Periodística, per tal de donar-li la redacció següent: "El periodista té el deure de mantenir el secret professional". Es a dir, no sols el dret sinó el deure de negar-se a ser confident.

L'alta estimació que els nous periodistes expressen no sols per al secret professional sinó també per a la seva pròpia tasca, basada en la llibertat d'expressió, és ja avui un dels suports bàsics del nostre futur democràtic. El valor i la decisió, la dedicació de què fan prova, sense desanimar-se, per tal d'elevar la consciència democràtica de la nostra societat en uns moments que la premsa no sols és informació i opinió, sinó un parlament de suplència, una eina bàsica per al canvi de la correlació de forces, són garantia d'una premsa futura independent, ferma, defensora dels valors culturals i informatius més elevats.

Tenim davant nostre una premsa nascuda no del fred, sinó d'una de les lluites més dures per la veritat informativa i la llibertat d'expressió que hagin conegut les societats contemporànies. En la perspectiva de construcció del socialisme en la democràcia al qual apuntem, aquest valor inestimable, aquesta passió per la veritat informativa i per la llibertat d'expressió, apareixen com a trets que faran d'aquest socialisme, a la fi, un socialisme de rostre humà.

Carles Riba

XIV Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

El 28 de febrer s'ha celebrat la XIV reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, a la qual han assistit seixanta delegacions. Després de la reunió, la Comissió ha fet conèixer aquest

COMUNICAT

Reunida la XIV Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, acorda fer públic el següent comunicat:

L'Assemblea de Catalunya es fa ressò de la gran onada democràtica que invadeix tots els sectors del nostre poble, i valora molt especialment la resposta massiva donada el dia 8 de febrer pel poble de Catalunya a la crida de l'Assemblea, la qual resposta ha constituït l'acte d'afirmació democràtica i nacional catalana més important des de 1939. El magnífic exemple cívic de la ciutat de Sabadell, amb la gran vaga general de quatre dies amb la participació de tota la població, i les lluites dels funcionaris, dels ensenyants i dels obrers de la construcció són, també, fites d'una aspiració democràtica creixent.

Malgrat les promeses de democràcia fetes pel govern de la monarquia, l'Assemblea constata, una vegada més, que l'única resposta del règim és el manteniment de la repressió, amb brots de violència inadmissibles, com les accions de la policia a Barcelona els dies 1 i 8 de febrer, a Sabadell el dia 19 amb nombrosos ferits, a Elda amb la mort d'un jove treballador, i novament a Barcelona contra els vaguistes de la construcció, un dels quals ha estat molt greument ferit. Aquesta repressió mostra el caràcter autèntic del règim i testimonia la incapacitat del govern per portar a terme la seva anunciada política evolucionista.

Tal com ha afirmat repetidament l'Assemblea de Catalunya, la ruptura democràtica, és a dir, la conquesta de l'alternativa democràtica expressada en els seus quatre punts programàtics, és l'única sortida viable per satisfer les exigències de llibertat del nostre poble.

En la perspectiva de la II sessió plenària de l'Assemblea, aquesta Comissió Permanent convoca el poble de Catalunya a intensificar la seva mobilització entorn de la campanya de reafirmació de l'Assemblea, encetada en la XII Comissió Permanent, i a lligar-la a una nova campanya per uns ajuntaments democràtics, exigint la dimissió dels actuals consistoris municipals i l'elecció democràtica dels ajuntaments, dins el marc irrenunciable de l'Estatut d'autonomia i la constitució d'un govern provisional de la Generalitat. Per això, la XIV Comissió Permanent proposa inscriure, dins la campanya per uns ajuntaments democràtics, tres jornades de mobilització coordinada del poble de Catalunya que recullin totes les seves reivindicacions en el context de la lluita per la ruptura democràtica.

LLIBERTATS!

AMNISTIA!

ESTATUT D'AUTONOMIA!

28 de febrer de 1976.

TARRAGONA

Durant la vaga del ram de la construcció a Tarragona i Reus, els treballadors es reunien cada dia en assemblea, per discutir sobre la vaga i decidir què calia fer. La fotografia mostra una d'aquestes assemblees, a Tarragona.

(Foto "Treball")

LAFORSA: READMISSIÓ TOTAL

Al cap de 104 dies de vaga - la premsa ha comentat que era la vaga més llarga de la postguerra- els treballadors de "Laforsa" han estat readmesos al lloc de treball. Tots: ni les provocadores paraules d'un gerent, Santiago Domínguez ("por mis cojones, aseguro que al menos habrá doce despidos"), ni la pressió del sector més dur de la patronal oligàrquica han pogut impedir que la lluita de "Laforsa" hagi estat una lluita triomfant i exemplar. Triomfant malgrat les sancions (unes de sis mesos, altres de tres), triomfant malgrat el redactat ambigu d'algun dels articles del pacte sindical. Les mateixes jerarquies sindicals (Riverola, de Barcelona, Martín Gurria, de Cornellà) parlaven, la nit de les negociacions definitives, de la "ruptura sindical" que els treballadors de "Laforsa" havien imposat. El decret sobre regulació de la vaga ha quedat esmicolat, el decret-llei antiterrorisme, també. La imposició del dret a l'assemblea, la immensa solidaritat fargada entorn dels treballadors de "Laforsa" fan més consistent encara l'exemple que la seva lluita és per a tota la classe treballadora del país: a partir d'ara queda demostrat que és possible impedir la política dels acomiadaments, dels expedients de crisi. La defensa del lloc de treball ha de ser una senyera intocable.

L'altra gran lliçó d'aquest final és la lliçó de la força de la solidaritat. Al començament de l'assemblea de dissabte dia 21, els aplaudiments recordaven que el veritable protagonista de la lluita, junt amb els 157 treballadors de "Laforsa", havia estat la comarca del Baix Llobregat, els pobles de Cornellà, Sant Boi, Sant Joan Despí, Sant Feliu, El Prat, L'Hospitalet, Sant Vicenç... Primer, parant el dia 11 de desembre, quatre hores; després, en els actes festius del Parc de les Aigües de Cornellà, les fires de Sant Boi, les festes de Nadal, la solidaritat mostrada quan els treballadors de "Laforsa" es van tancar a la parròquia de Santa Maria, i, després, durant dotze dies de vaga generalitzada a tota la comarca. Més enllà de la solidaritat econòmica, la solidaritat obrera, la solidaritat popular, han fet possible el final reeixit d'aquesta vaga. Quan, diumenge a la tarda, al camp de futbol del Cornellà, disputaven un trofeu els metal·lúrgics de la "Siemens" contra els de "Laforsa", l'entusiasme popular resultava irrefrenable. El públic, que omplia de gom a gom el camp, cridava sense parar: "amnistia, llibertats", "el pueblo con Laforsa, Laforsa con el pueblo". Era evident, per a tothom, que la lluita obrera obre espais nous de llibertat, ens projecta a tots cap a les llibertats.

Un altre exemple de la vaga de "Laforsa": durant 104 dies no hi ha hagut ni una sola amenaça, ni un sol cop, ni un sol vidre trencat. Malgrat les provocacions dels esquirols, de la mateixa empresa, de la força pública, del primer tinent d'alcalde de Cornellà, dels inspectors de treball... els obrers de "Laforsa" han mostrat una actitud digna i responsable. La duresa de la patronal -un diari barceloní es preguntava si tenien sentit els cinc milions d'hores de treball perdudes a la comarca per acabar concedint allò que els treballadors demanaven des del primer dia- contrasta així amb l'organització, la unitat, la responsabilitat d'una classe obrera que basteix des de baix, lluita rera lluita, el seu propi sindicat unitari.

Llibertat per als militars processats

L'exigència que el procés contra els deu militars demòcrates sigui anul.lat i que ells siguin reintegrats plenament a llurs funcions en l'Exèrcit, s'estén més cada dia. L'opinió pública nacional i internacional, en manifestar-se contra aquest procés, és conscient que es dreça en defensa d'uns militars patriotes víctimes de la persecució d'aquells que voldrien convertir l'Exèrcit en un instrument de repressió contra els pobles d'Espanya.

El fet que el capità de cavalleria J. Delgado Aguado, cap de l'esquadró i aquarterament de Torres i Bages de la Policia Armada, a Barcelona, que, a conseqüència de la detenció d'aquelxos militars fou despossèit del comandament de la seva unitat amb l'argument de "conveniències del servei", hagi estat absolt per un tribunal militar d'honor, és una eloqüent demostració que els corrents democràtics tenen ja una força notable dins de l'Exèrcit. No és pas menys significatiu el fet que un tinent general hagi visitat els militars empresonats per proposar-los que abandonin voluntàriament l'Exèrcit. En tal cas, el procés contra ells seria sobresegut. Els processats, amb la dignitat que els caracteritza, s'hi han negat rotundament.

Una altra prova de la por dels caps ultres als corrents democràtics és la prohibició al capità Busquets i als comandants López Amor i Reinlein d'assistir als actes de la celebració del 25 aniversari de l'Acadèmia Militar de Saragossa.

A les 3.500 signatures de professionals i intel.lectuals madrilenys que subscriuen el document dirigit al Capità General de la I Regió Militar, s'afegeixen les que ara s'apleguen a Barcelona, a tot Catalunya i a d'altres indrets d'Espanya, "amb ànim de contribuir tant a il.luminar la sobresortint i digníssima personalitat dels acusats, com a solucionar satisfactòriament un tema tan important que pesa sobre la consciència dels espanyols, que el contemplen amb preocupació i interès".

Per mitjà d'un document que porta data de febrer, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya crida el poble i les forces democràtiques de Catalunya a manifestar la seva solidaritat amb els oficials demòcrates processats i també amb els treballadors de Correus de Madrid que, per haver estat militaritzats, estan també pendents de judici davant de tribunals militars.

La solidaritat moral i material amb els militars detinguts i amb llurs famílies s'eixampla constantment. Aquests dies han estat ja recollits a Barcelona milers de pessetes, pels organismes de solidaritat i als barris, com el del Guinardó. Aquests fets i que la data del consell de guerra es vagi posposant permeten suposar que, SI LA PROTESTA CONTRA AQUEST PROCÉS ES GENERALITZA I DES DE TOT ARREU S'ADRECEN ESCRITS A les autoritats militars, ÉS POSSIBLE ACONSSEGUIR L'ANUL·LACIÓ DEL PROCÉS I LA REINTEGRACIÓ A L'EXÈRCIT, AMB TOTS ELS SEUS DRETS, DELS MILITARS DEMÒCRATES.

INFORMACIÓ CENSURADA

(La següent i significativa notícia no ha estat publicada per la premsa legal)

Amb motiu de l'aniversari de la fundació de l'Acadèmia General Militar, s'ha celebrat el 20 de febrer a les 7 del vespre un acte a la caserna de Cavalleria de Barcelona, al qual van assistir els reis d'Espanya, durant la seva visita a la nostra capital.

Va fer el discurs el Capità General accidental A. Vega Franco, que va fer una clara al.lusió als militars que "es desvien", és a dir, que tenen idees democràtiques. Els va adreçar una amenaça i els va recomanar que demanessin la baixa de l'Exèrcit. Si no, va assegurar que se'ls aplicarien o bé els tribunals d'honor o els consells de guerra, a fi de neutralitzar-los.

El rei va resultar molt irritat pel discurs i va ordenar que nò es fes públic el seu contingut.

Vida del Partit

Cap a «Treball» setmanal

El Comitè Executiu del PSU de Catalunya ha pres la decisió de convertir "Treball", l'òrgan central del Partit, en un setmanari. L'acceleració del ritme dels esdeveniments polítics obliga el nostre partit a esforçar-se per tenir una incidència més directa i intensa sobre la realitat social i política, i "Treball" és un instrument essencial per aconseguir-ho.

Tot i que la presència legal i pública dels comunistes és cada vegada més necessària, també és més necessari que mai que l'opinió explícita i clara del Partit, sense limitacions de censura, estigui al carrer i arribi a tots els racons de Catalunya.

El pas d'un periòdic quinzenal a un setmanari representa un seriós esforç per al conjunt del Partit. Exigeix, en primer lloc, recollir molts més diners. Cal començar a pensar en un esforç permanent d'ajut a la premsa del Partit diferenciat de la tasca general de finances, i primer de tot cal proposar-se un cobrament sistemàtic i rigorós dels periòdics.

El pas al setmanari exigeix, en segon lloc, un perfeccionament del sistema de distribució. Cada comitè ha de revisar el funcionament de les seves estafetes per tal de fer més àgil l'arribada dels materials fins al més allunyat dels lectors. La periodicitat més freqüent farà -com passa ja amb "Mundo Obrero"- que qualsevol retard en la distribució es noti més que fins ara. En moments com aquests en què la premsa legal està jugant un paper polític tan positiu, el tribut que la premsa comunista ha de pagar encara a la clandestinitat ens representa una seriosa dificultat. Però l'hem de superar. Es absolutament indispensable la presència de la premsa del Partit a tot arreu.

En tercer lloc, efectivament, el moment polític provoca una politització creixent a uns ritmes insòlits. La demanda de respostes i orientacions polítiques creix. Es indispensable, doncs, augmentar substancialment la difusió de "Treball" i "Mundo Obrero". Amb aquest fi cal actuar amb gran audàcia i amb un dinamisme fora del que és normal.

Ple del Partit a Terrassa

S'ha reunit el Ple ampliat del Comitè local de Terrassa del PSUC. Hi han participat 76 companys. Hi ha assistit el secretari general del Partit, Gregori López Raimundo, que ha tramès, en nom del Comitè Executiu, una salutació al Ple i ha parlat dels principals problemes de la situació política a Catalunya.

El Ple, dins d'un examen polític general, ha centrat preferentment l'atenció en les experiències de lluita dels treballadors terrassencs.

El Ple ha acordat, per unanimitat:

1. Triplicar els efectius del Partit en els mesos que resten de l'any.
2. Prendre les mesures adients per tal de doblar immediatament el nombre d'exemplars de les publicacions més importants del Partit.
3. Organitzar una Conferència de dones comunistes.
4. Canviar el nom de l'òrgan del Comitè local. "El Pulso", nom castellà de llarga tradició, però que no respon al caràcter nacional del Partit.
5. Organitzar una campanya d'ajut econòmic al Partit que permeti fer front a les despeses que exigeixen les tasques d'avui.
6. Publicar l'informe polític presentat al Ple del secretari general de l'organització local.

1a Conferència del PSUC a Tarragona

S'ha celebrat la I Conferència de l'organització del Partit a Tarragona. En el comunicat, que porta data primer de febrer, s'afirma que només la ruptura democràtica, imposada per la lluita unida de tot el poble, i en primer lloc de la classe obrera, per mitjà de l'Acció Democràtica Nacional, ens pot donar la llibertat.

Per això, la Conferència fa una crida al poble de Tarragona per intensificar la mobilització per tal d'aconseguir l'amnistia, per redoblar els esforços i les accions pacífiques cap a la conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals, concretades en els 4 punts de l'Assemblea de Catalunya. Es crida la classe treballadora perquè incrementi les lluites contra la congelació de salaris, l'encariment i la descupació, "bo i seguint l'exemple dels treballadors de la Construcció a la nostra comarca". Es crida tot el poble, a la ciutat i al camp, a aplegar-se en els organismes unitaris "que al nostre país es concreten en l'Assemblea de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques". Finalment, la Conferència fa una crida a les forces d'ordre públic perquè es neguin a ser instruments de repressió contra el poble.

La crida conclou així:

"La preparació i organització, en concret, de l'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL ha d'ésser l'objectiu fonamental de tots els demòcrates, com a únic mitjà per a la conquesta de la llibertat."

El PSUC apareix en públic

La Universitat

Dimarts, 10 de febrer, hi va haver un important acte públic de presentació del Partit Socialista Unificat de Catalunya a l'aula magna de la facultat d'Econòmiques, a Pedralbes.

Els estudiants i professors comunistes varen organitzar l'acte, que fou anunciat amb cartells i garantit per un eficaç servei d'ordre. Els parlaments varen estar a càrrec dels dirigents del PSUC Pere Ardiaca, Miquel Núñez i Francesc Trives i d'un professor i un estudiant de la direcció del Partit a la Universitat.

Durant dues hores, davant d'un nombrós auditori atapeït a l'aula i als corredors, fou exposada la política del nostre partit en l'actual procés de lluita de masses per la ruptura democràtica, la nostra política d'alianses i de pacte per la llibertat, com també les perspectives d'anar cap al socialisme en la llibertat, per la via pluralista que el nostre PSUC defensa. També foren abordats els problemes de la Universitat i les propostes del nostre partit per resoldre'ls en la perspectiva democràtica.

Manresa

A Manresa, més de 250 persones s'aplegaren per escoltar Alfons Carles Comín, que parlà de la militància dels cristians al PSUC. Abans, Jordi López havia fet la història de l'aproximació entre cristians i marxistes.

L'acte havia despertat força interès en els ambients cristians manresans, entre els quals s'havia fet una difusió prèvia de la declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya sobre la militància dels cristians, i de la intervenció de Carles Riba a la II Conferència del PCE. A moltes esglésies aparegueren cartells que anunciaven l'acte.

Sabadell

El 28 de febrer es presenta el nostre partit públicament, en una roda de premsa. No cal dir que bona part del temps es va esmerçar en l'anàlisi de la vaga general que la ciutat del Vallès ha viscut els darrers dies.

Els companys de l'organització de Sabadell varen explicar la nostra política i el sentit de la nostra lluita per una democràcia política i social, com a pas previ a la conquesta del socialisme.

(continua a la pàgina 7)

Del CONSELL DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA

Al poble de Catalunya

Amb aquest títol el CFPC ha fet públic un document on fa una valoració de les grans manifestacions dels dies 1 i 8 de febrer a Barcelona. Un dels paràgrafs diu:

"Les manifestacions han posat també de relleu la voluntat del poble de Catalunya d'aconseguir, pacíficament i d'una manera responsable, la democràcia. El perill d'enfrontaments i convulsions, el buit de poder, no és en el trencament democràtic sinó en la resistència del règim a reconèixer els drets legítims del poble..."

El document demostra la falsedat del "reformisme" governamental i diu que "Les llibertats polítiques nacionals per les que lluita el nostre poble solament s'aconseguiran amb un ampli pacte de les forces polítiques i socials realment interessades en la construcció d'un ordre democràtic."

Sàhara

En un altre document, el CFPC, davant dels greus esdeveniments del Sàhara, "creu imprescindible fer conèixer la seva condemna de la política seguida en aquest terreny pel govern Arias."

En denunciar i condemnar aquesta política, el CFPC diu que la nostra solidaritat amb el poble del Sàhara ens obliga "a demanar que es prenguin, per part del govern de l'estat espanyol, les mesures urgents que impedeixin que el Sàhara sigui l'escenari d'un brutal genocidi".

El PSUC apareix... (continuació)

Mollet

A les darreries de febrer, en un restaurant de Mollet, s'ha presentat a la premsa l'organització comarcal del nostre partit.

Els nostres companys varen fer una breu explicació del naixement del PSUC i després varen parlar dels seus objectius immediats -ruptura democràtica i llibertats nacionals de Catalunya- i de la finalitat de transformació socialista de la societat per un camí pluripartidista.

En el col.loqui amb els periodistes, força viu i interessant, es varen tractar qüestions de molta actualitat, com són el concepte de "dictadura del proletariat", diferència entre socialistes i comunistes, relacions amb el PCE i debat sobre el moviment obrer, entre altres.

Tribuna del Partit

Sobre la dictadura del proletariat

Els debats i resolucions del 22 Congrés del Partit Comunista francès han convertit en matèria periodística el tema de la "dictadura del proletariat". ¿Abandonem aquest concepte els comunistes de l'Europa occidental? Caldrà examinar acuradament les elaboracions dels comunistes francesos i d'altres partits sobre el tema. Però al si de l'esquerra catalana i espanyola no és una qüestió nova.

Qualsevol observador atent haurà advertit que l'expressió "dictadura del proletariat" apareix ara molt rarament en la premsa i en les declaracions dels comunistes espanyols i europeus.

Darrera d'això hi ha, primerament, una preocupació semàntica. La paraula "dictadura" no és avui un article que es pugui vendre fàcilment. Evoca la privació dels drets i les llibertats democràtics, suscitant així un rebuig instintiu entre àmplies masses de la població àvides de llibertat.

Marx i Engels, forjadors del terme, estaven lluny d'imaginar la dictadura del proletariat com un règim sense llibertats polítiques. La concebien com la més àmplia democràcia possible, com el règim de la majoria (formada pels treballadors). Criticant la concepció liberal de l'estat com a institució arbitral i neutra situada per damunt de les classes, afirmaven que tot estat és un instrument d'opressió d'una classe sobre d'altres. O, per dir-ho d'una altra manera, una dictadura de classe.

De la mateixa manera que la dictadura de la burgesia ha adoptat històricament formes diverses (republicanes o monàrquiques, autocràtiques o parlamentàries, etc.), l'estat obrer també pot adoptar formes molt variades, que dependran de la conjuntura històrica, de les estructures polítiques, de les tradicions nacionals. Així ho subratllava Lenin, tot advertint que les altres revolucions no haurien de seguir necessàriament la forma russa. A Rússia, per exemple, li fou negat a la burgesia el dret de vot, i el vot de la ciutat tenia més pes electoral que el del camp. Lenin insistia que això no era consubstancial a la dictadura del proletariat, sinó un fenomen específicament rus.

Després de l'experiència tràgica de les dictadures feixistes, en una fase de fort desenvolupament del capitalisme monopolista, d'expansió i transformació de la pròpia classe obrera, de presència més marcada del conjunt dels treballadors assalariats en l'escenari polític de les democràcies burgeses, l'expressió "dictadura del proletariat" suscita moltes objeccions perquè esquematitza de manera indeguda i confusionista la qüestió de les formes de poder i de les aliances de classes per anar al socialisme.

D'altra banda, el curs concret seguit pels règims socialistes, en particular els que tenim més a prop (URSS i Europa de l'Est), ha donat origen a uns estats que neguen algunes -si no totes- de les llibertats polítiques que nosaltres, comunistes catalans, considerem bàsiques i irrenunciables. I que les neguen no sols a les velles classes explotadores, avui pràcticament inexistents a molts d'aquests països, sinó a tot el poble. A la propaganda reaccionària li ha estat fàcil, vistes així les coses, identificar "dictadura del proletariat" amb les formes polítiques vigents en aquests països. Dictadura del proletariat, segons aquesta propaganda, és equivalent a censura de premsa, inexistència del dret d'associació i d'expressió, arbitrarietat jurídica o concepció dirigista de la cultura.

A nosaltres, comunistes occidentals que lluitem per un socialisme molt diferent (sense caure en els paranys de la propaganda reaccionària i sense negar, ans al contrari, les enormes conquestes de les revolucions anteriors), l'expressió "dictadura del proletariat" no ens ajuda a descriure la forma de socialisme al qual aspirem. Al revés, crea confusionisme. Perquè el nostre socialisme, el socialisme català, espanyol, europeu, serà necessàriament diferent d'aquell. Preservarà -tot eixamplant-les- les llibertats polítiques; serà pluripartidista i parlamentari. I ho serà no sols perquè les forces decisives de l'esquerra (socialistes i comunistes) així ho volem, sinó també perquè en un país industrial, amb les característiques socials i culturals del nostre, el socialisme serà democràtic o no serà.

¿Abandoneu aleshores un principi que el marxisme ortodox ha considerat sempre intangible?, ens poden dir.

Més enllà de bizantinismes verbals, conservem uns principis bàsics. Conservem la idea que la transició del capitalisme al socialisme només és possible a través d'un estat qualitativament distint de l'estat burgès (oposant-nos, doncs, tant a la utopia anarquista com al reformisme socialdemòcrata) i que aquest estat ha de caracteritzar-se per l'hegemonia de la classe obrera. En aquesta idea, hi ha els elements fonamentals de la crítica de Marx a l'anarquisme i de la crítica de Lenin al reformisme. El quid de la qüestió, però, rau en la necessitat de reinterpretar aquests elements fonamentals en funció de les realitats d'avui als nostres països. Cal redefinir les relacions entre les classes socials i entre elles i l'estat, el paper respectiu de la coerció i del consensus en el socialisme, les relacions entre poder i cultura, etc. Fa anys que els comunistes europeus hi venim esmerçant esforços. El tema reclama una reflexió seriosa, un aprofundiment i una elaboració que encara ens manquen. El debat queda obert.

Serrallonga

El 4 d'abril, per l'amnistia

Sota la pressió del gran clam per l'amnistia, que a Catalunya va tenir la seva expressió de masses més recent en les grans manifestacions dels dies 1 i 8 de febrer, els ministres del govern diuen que, pel juliol, només romandran a les presons "uns 200 presos polítics". Però allò que tota l'opinió nacional i internacional exigeix és l'AMNISTIA TOTAL I ARA MATEIX. L'AMNISTIA SENSE DISCRIMINACIONS, és a dir, també per als qui han estat jutjats per allò que qualifiquen com a "actes de violència", que no són altra cosa sinó la conseqüència de la violència exercida des del poder.

Per això cal que les demostracions pro amnistia que es multipliquen arreu, com les de càrrecs sindicals, organismes universitaris i professionals, entitats i personalitats, com la demanda que l'Abat de Montserrat va plantejar als reis quan aquests van visitar Catalunya fa poc, es coordinin i concretin en forma d'acció massiva que tregui al carrer, multitudinàriament i pacífica, aquesta exigència. Amb aquest criteri, la comissió delegada dels 160 representants de les entitats ciutadanes que van sol.licitar l'autorització, que fou denegada, per a la manifestació del dia 1 de febrer a Barcelona (que, malgrat la negativa, va esdevenir una de les més grans demostracions ciutadanes), han visitat el governador civil de Barcelona, Sánchez Terán, per reiterar la demanda d'UNA MANIFESTACIÓ PRO AMNISTIA per al dia 4 d'abril. El governador ha demanat un termini de vuit dies per respondre, i ha fet entendre la possibilitat que sigui autoritzada. És clar que la decisió no dependrà de la voluntat del governador ni d'en Fraga, sinó de la nostra capacitat i decisió per imposar-la.

Això és encara més necessari ja que aquests dies augmenten les detencions -entre les quals la d'en Simón Sánchez Montero, dirigent del Partit Comunista d'Espanya- i augmenten les violències de la policia que causen nombrosos ferits, com suara a Sabadell i a Barcelona, i fins i tot la mort a trets, com és el cas del jove del Valle Pérez, a Elda.

Només la consecució de l'amnistia i l'anul.lació, que ella comporta, de totes les lleis repressives, pot resoldre el canvi pacífic cap a la democràcia.

Simón Sánchez Montero

La democràcia afònica en acció

Una vegada més -quantes són?- el nostre company Simón Sánchez Montero rau a la presó de Carabanchel, víctima del seu ardent combat per les llibertats democràtiques.

Suara, l'aclaparadora multa d'un milió de pessetes i la presó provisional incondicional pels delictes d'associació il.lícita i de propaganda il.legal, porten la marca de l'estratègia definida pel senyor Fraga: discriminació dels comunistes, en l'il.lusori intent d'aïllar-nos; restar força a l'oposició democràtica, dividint-la; atemorir-la i avançar, a poc a poc, cap a una soi-disant democràcia que no aconseguirà mai, és clar, l'homologació europea.

Aquesta operació, n'estem convençuts, està condemnada al fracàs perquè, tal com van dir en l'acte de la Universitat Autònoma de Madrid el 18 de febrer -motiu de l'empresonament- els dos altres ponents: "estic a favor de la llibertat indivisible per a tots" (Pablo Castellano, del PSOE) i "si als grups democrata-cristians ens proposessin ara de participar a una democràcia a mitges, en la qual estigués exclós qualsevol grup polític, lluitaríem en contra per tal que no s'acceptés" (Joaquín Ruiz Jiménez).

La posterior presentació del professor Ruiz Jiménez al jutjat per exigir la igualtat davant la Llei i la nota de Ruiz Jiménez, Enrique Tierno Galván i Felipe González per mitjà de la qual suspenien un col.loqui on havien de parlar juntament amb el nostre company i reclamaven, ensems, la necessitat que siguin reconeguts tots els drets fonamentals de la persona i salvaguardats per la Llei, assenyalen el camí de la imprescindible solidaritat.

El que està passant aquests dies: segrests, prohibicions, multes, violències policíaques al carrer, detencions, etc., reafirma, en els fets, que la llibertat és indivisible i marca els límits d'una tolerància poruga que ha de deixar pas, sense trigar gaire, a la institucionalització democràtica, única manera d'evitar els perills que porta aquest continuisme repressiu.

Des de Catalunya, l'oposició democràtica hauria de deixar clar que no creu que l'estratègia de la repressió, més o menys selectiva, estableixi la convivència pacífica per la qual maldem tots; hauria, doncs, de reclamar públicament l'alliberament immediat de Simón Sánchez Montero, al qual nosaltres, comunistes catalans, enviem una fraternal abraçada.

FUNCIONARIS, MESTRES, TRANSPORTISTES EN LLUITA

En el marc de la important ofensiva dels treballadors durant les darreres setmanes, cal destacar -a més de la construcció- la lluita dels mestres estatals i dels transportistes per reivindicacions econòmiques pròpies, així com la continuïtat del conflicte dels funcionaris.

El conflicte dels funcionaris va tenir un punt de tensió culminant la nit del 17 de febrer, quan la policia va desallotjar violentament els 2.000 ocupants de l'Ajuntament de Barcelona. A aquell acte, que hagués pogut tenir conseqüències dramàtiques si no s'hagués imposat la calma entre els bombers i la guàrdia municipal (que porta armes), va seguir la militarització.

Sota la bota, els funcionaris han hagut d'anar a negociacions fins ara sense resultats, que vénen enverinant el clima. La Comissió provisional de funcionaris ho denuncia: ni quantitats ni dates. La solució per als eventuals no pot esperar ampliacions de plantilla: calen contractes. Cal fixar salaris màxims i mínims i període de revisió. No es pot tolerar que 7.000 persones rebin un salari base per sota del mínim interprofessional decretat pel govern.